

A NAGY TITOK

Páskulyné Kovács Erzsébet

Elég! Mondtam Illéssel összerogyva
És ültem fájón, csendesen zokogva.
Elég Uram! Elfáradtam már,
S ha visszanezék sok, elvesztett csatán,
Miért volt a harc, a küzdelem?
-Most leteszem elbukott életem.
Vedd el Uram és tedd, amit akarsz!
Látod, nem arattam fényes diadalt:
Pedig mennyi álom, remény
Lelkesített az út kezdetén.
Hittem, hogy az út végén mint győztes,
Emelt fővel állok meg előtted.
S most megkopott hitem rongyaiba bújva
Remegve mondom utolsó imám,
Százszorosan érezve minden kint,
Sír bennem minden, minden ami fáj.
-Mondtam, mondtam még sokáig
és én nem is tudom,
Szívem keserű forrásából,
Mily szavak buggyantak ajkamon.
S mint idétlen, ki elvesztett mindent,
Amiért már százszor fizetett,
Üres kezeim az ég felé tártam.
Isten! Én vagyok elveszett gyermeked!
-Most nincs előttem út tovább,
Fáradt fejem a porba hajtom:
Te akartad, hogy higgyek Benned,
Mégis elveszett, elbukott a harcom.
- És ott az útszéli homokban
Mint elszálló, könnyű fuvalom,
Valószerűtlen neszt hallottam, és
Csitult a kín, enyhült a fájdalom.
Az idétlen időből hullt reám
Az éltetadó, megújult remény, tartalmat kapott újra az élet,
Szépséget, mint az út kezdetén.
Percről-percre új erőt kaptam,
Míg vonult előttem az emlékezet:
Isten lelke megpihent rajtam,
Mint a hórebi sziklák szirjei felett.
- Mit csinálsz itt? Kérdezte tőlem is.
- Mit csinálsz itt? Lelked miért zokog?
Hát nem ismertél meg a Karmelen?
Félelemre lehet-e okod?
- Tovább küldött úgy, mint ahogy Illést,
- És feltárult előttem a nagy titok:
- A Karmel hegyi győzelem nagy hőse
Nem Illés volt, és nem is én vagyok.

Forrás: www.keresztenydalok.hu